

Centre Excursionista de Castellar

Colom, s/n - Telèfon 93 714 73 05 - Castellar del Vallès (Vallès Occidental) Barcelona
e-mail: cecastellar@gmail.com - <http://centrexursionista.entitatscastellar.cat>

Adherit a les federacions d'Entitats Excursionistes de Catalunya,
a Azimut i a la Coordinadora d'Entitats per la Pedra Seca

Dipòsit legal: B. 16.009 - 1967.
Castellargraf, S.L. Puig de la Creu, 3. ☎ 93 714 51 42.

NÚMERO 517
FEBRER 2012

Ruta d'Escaladei a Pobleu, en els fulls centrals

**Fes-te soci i participa;
estaràs en bones mans
i no faràs patir
els qui et guien.
Col·labora, si pots.**

Col·laboradors atenent els inscrits en la Ruta dels Cinc Cims, en el local del Centre

LES INÈDITES ROQUES DE LA BAGA DEL DALMAU

A Sant Llorenç del Munt i l'Obac podem visitar infinitat de turons, talaies, guaitandes, agulles, miradors, puigs, roques, mirandes, pujols, etc. Molts d'ells són cims destacats que es visiten assíduament, però n'hi ha que resten amagats, mimetitzats amb el paisatge i allunyats del trànsit excursionista quotidià. Aquests altres cims estan reservats als excursionistes que no es desanimen davant les esgarrinxades, embrossades, mals passos i grimpades terroses. Un gran enamorat d'aquests cims "ignorats" és en Josep M. Torras Homet, qui a més s'ha dedicat sovint a batejar-los, ja que la majoria no tenen ni nom ni apareixen en els mapes. Topònims insòlits com el Morral Simiesc, el Balcó de Pregona, el Turó Llargarut de la carena del Roure Llarg, el Barret de Napoleó, la Guaitanda de les Guineueres, etc. duen l'inconfusible segell batejador de l'amic Torras, i són garantia de novetat, descoberta i d'envejosa solitud.

En aquest sentit, ja podem afegir a la selecta tria la Roca Alta i la Roca Baixa de la Baga del Dalmau, visitades per en J.M.Torras el dia 30 d'agost de 1980 i, fa poc, el passat 4 de setembre de 2011, varen ser ascendides de nou per ell mateix junt amb Albert Masó Garcia, el gos Terry i un servidor. D'aquesta darrera visita us en faig cinc cèntims.

Ben d'hora, remuntem sota una fina pluja el camí de la canal de la font de Neda, fins arribar a la font, que està eixuta i amb la canalització de l'aigua malmesa i remoguda. Al cap de poc deixa de ploure. Guiats per les observacions fetes de lluny i pel record difús que té el Torras d'aquest lloc, anem vorejant cingles vers el nord, a nivell de la font. Un caminet ens porta als peus d'un turó allargassat i de clepsa suau i pelada: el bategem com a Roca Baixa (o Guaitanda) de la Baga del Dalmau. Hi pugem tot caminant i, al cim, mentre esmorzem, gaudim de les esplèndides vistes vers la Morella i la formidable catifa boscosa de pinasses de la Baga del Dalmau.

No obstant, el Torras recorda que era una roca de difícil accés des del seu coll, terrosa, curta i desplomada, i amb un característic pi al cim, que no coincideix amb el que acabem de visitar. Intrigats, observem que damunt nostre, vers migdia, un turonot rocós i amorf es dreça boterudament, i decidim vorejar-lo per l'oest, tot esgarrinxats d'arítjols, per agafar una estreta canal que

ens duu a l'ensotalat coll del turó-roca. El seu cim és a prop i l'accés, esquerp i trencadís, coincideix amb les dades del record del Torras. Lla-vors, amb el permís del Terry, im-provisem un cordino d'assegurança amb la seva corretja i s'enfila pri-mer l'Albert, de forma acrobàtica, per una alzina fins enganxar-se al cim en un pas purament terrós. El segueixen un decidit i enèrgic Torras i després l'Òscar. El Terry és el més prudent de tots i decideix esperar-nos a baix. Contents de la ferma grimpada, erigim una fita en el pelat cim, batejant-lo com a Roca Alta de la Baga del Dalmau, i bus-quem debades el pi que recordava el Torras: deu haver mort i desapa-regut!

Per baixar, improvisem una llarga i fàcil davallada vers el nord

fins arribar a un flanqueig pel vessant est que ens duu de nou a la canal d'ac-cés. Aquesta és la via normal d'ascensió, i no la que hem fet pel coll.

Abans de marxar, anem a visitar una destacada pinassa que emergeix quan s'acaba la llengua de roca que descendeix de la Roca Baixa. Mesurem la pinassa, molt ufana i bonica, i retornem al corriòlet que ens ha dut als turons explorats. D'allà, seguim vers l'oest fins arribar més avall de la Balma del Bord i agafem el camí que ens duu de nou a la pista del Dalmau, donant per acaba-da l'aventura.

Dies més tard, el Torras ens avisa que ha trobat les dades de la seva vi-sita a la zona l'any 1980, i resulta que la Roca Baixa també la va pujar, així com la Roca Alta de la Baga del Dalmau, que va batejar com a Turó del Pi!

Un pi que, sembla ser, ja deu ha-ver passat a la història...

Òscar
Masó Garcia

